

Arrest

nr. 277 215 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Gambiaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 20 april 1987.

1.2. Verzoeker dient op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 3 maart 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 april 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn, afkomstig van Gunjur. U groeide op bij uw vader die twee vrouwen had. De eerste vrouw van uw vader, M.T., en uw halfbroers maakten u en uw moeder, M.T., het leven zuur. Ze zegden steeds dat jullie dingen gestolen hadden uit het huis. Op 3 december 2014 overleed uw vader. De eerste echtgenote van uw vader beweerde dat uw moeder hem vergiftigd had. Uw moeder werd gearresteerd en u en uw zussen werden geslagen. Hierna trokken u en uw zussen in bij de vriend van uw zus. U vernam er van een bevriend politieagent dat u ook zou gearresteerd worden als u het land niet verliet, omdat u uw moeder zou geholpen hebben om uw vader te vergiftigen. U ging naar Kartong waar u 5 dagen verbleef maar u werd er gevonden. Daarom vertrok u naar Senegal en van daar verder naar Europa.

U vroeg in 2017 internationale bescherming in Italië. Op 7 januari 2020 vroeg u internationale bescherming in België.

U legt in het kader van uw verzoek een 'codice fiscale' uit Italië neer en een medisch attest aangaande uw linkerpols.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de DVZ wel heel andere verklaringen aflegde dan voor het CGVS, zowel met betrekking tot de problemen die u zou gekend hebben als met betrekking tot uw gezinsleden, die nochtans de actoren van vervolging zouden zijn.

*Zo verklaarde u voor de DVZ dat 'ze' altijd problemen zochten **sinds de dood van uw vader** (zie vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, dd. 19/10/2020, nr. 5). Voor het CGVS verklaarde u echter meermaals dat de problemen reeds begonnen voor de dood van uw vader, al heel lang, sinds u jong was (zie notities, p. 18, 19). U verklaart verder voor de DVZ tijdens hetzelfde onderhoud dat de eerstgeboren zoon van uw vader uw moeder sloeg, u haar verdedigde en het tot een gevecht kwam met uw halfbroer. De politie werd geroepen maar u vluchtte voor de politie kwam. Er dient te worden opgemerkt dat u **voor de DVZ niets verklaarde over een vergiftiging van uw vader of over een arrestatie van uw moeder**, nochtans essentiële elementen in het verhaal dat u deed voor het CGVS. Integendeel, uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat uw moeder nog aanwezig was toen u vluchtte voor de politie, aangezien het gevecht plaatsvond omdat u haar wou verdedigen nadat uw halfbroer haar zou geslagen hebben. U haalde aan het begin van het onderhoud voor het CGVS weliswaar aan dat u voor de DVZ niet veel gezegd hebt omdat u toen teveel problemen in uw hoofd had. U verklaart dat u o.a. niet gezegd hebt dat uw moeder gearresteerd was (zie notities, p. 3). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor de stress die gepaard gaat met een gehoor, dient toch te worden opgemerkt dat een dergelijk essentieel element vergeten, niet aannemelijk is. U slaagde er wel in andere verklaringen af te leggen en vertelde zelfs een verhaal dat u nu eigenlijk niet meer vertelt in verband met de verdediging van uw moeder ten aanzien van uw halfbroer voor er zelfs sprake was van politietussenkomst. Dat u niet in staat zou geweest zijn te refereren naar de vergiftiging van uw vader, de beschuldiging aan het adres van uw moeder en de arrestatie van uw moeder, de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit Gambia, is niet aannemelijk.*

*Verder verklaarde u voor de DVZ, buiten uw 4 (volle) zussen, nog twee halfbroers, O. en J., en één halfzus, K., te hebben. U verklaarde dat ze **allen jonger** zijn dan u (zie verklaring DVZ dd. 7/1/2020, nr. 17). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u 3 halfbroers hebt, A., B. en K., en 3 halfzussen, B., T. en T.. U verklaarde dat ze **allemaal ouder** zijn dan u (zie notities, p. 11). U aan het einde van het onderhoud geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over de namen van uw halfbroers en – zussen, verwijst u opnieuw naar het feit dat u teveel aan uw hoofd had die dag en dat wat u voor het CGVS verklaart de*

realiteit is (zie notities, p. 28). U slaagde er dan die dag wel in om ter plekke andere namen te verzinnen. Dat u ook aangaf dat uw halfbroers jonger zijn dan u terwijl u voor het CGVS verklaart dat ze ouder zijn, is niet aannemelijk en is bezwaarlijk terug te voeren op het feit dat u teveel aan uw hoofd zou hebben. Dat u de naam van geen enkele halfbroer meer zou geweten hebben, zelfs niet van de halfbroer die baas zou zijn van de politie (zie notities, p.10) en die u dus rechtstreeks bedreigt, is niet aannemelijk.

Vervolgens blijkt u op een bepaald moment tijdens het onderhoud voor het CGVS **vergeten te zijn dat uw vader overleden is**. U stelt immers dat uw vader nog in Gunjur is en u nog contact met hem heeft en jullie nog praten (zie notities, p. 7). Pas na enkele vragen over waarover u met uw vader praat, verklaart u dat hij niet meer leeft.

Verder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaart u dat, wanneer uw moeder opgepakt werd, **uw oudere broer** kwam met zijn agenten en dat zij uw moeder kwamen arresteren (zie notities, p.21). Later tijdens het onderhoud, wanneer door de protection officer verder werd ingegaan op het moment van uw moeders arrestatie, verklaarde u echter dat **enkel drie agenten** uw moeder kwamen arresteren, maar dat u geen van hen kent (zie notities, p.25). U legt bijgevolg tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet aanwezig zijn van uw halfbroer tijdens de arrestatie, wat fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kan worden opgemerkt dat u verklaarde dat u opgroeide bij uw vader en er steeds problemen waren, dat u beticht werd van diefstal, dat uw vader u soms buiten smeed, dat uw vader u sloeg (zie notities, p. 18-19). Er dient echter te worden vastgesteld dat u in 2014, op het moment van uw vertrek uit Gambia, **27 jaar** was. Dat u dermate lang in een dergelijke situatie zou zijn gebleven, terwijl u ondertussen zelf werkte in de bouw (zie notities, p. 4) en op die leeftijd toch een zelfstandig leven kon opbouwen, is allerminst geloofwaardig en tast eens te meer de ernst van uw beweerde problemen aan.

Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u **zo goed als geen informatie meer hebt over wat er na uw vertrek uit Gambia verder is gebeurd**. Zo weet u niet of uw moeder nog leeft en of ze nog in de gevangenis zit, hoewel u verklaart nog in contact te staan met uw oudste zus A. (zie notities, p.8-9). U verklaart dat uw zus A. ook niet weet of uw moeder nog leeft, dat ze niet meer in Gunjur woont en dat ze bang is om naar daar te gaan. Het is echter niet aannemelijk dat jullie geen manier vinden om meer informatie te verkrijgen over uw moeder, dit gedurende 8 jaar sinds haar beweerde arrestatie. U verklaarde immers een vriend, L., te hebben die bij de politie werkt en die u verwittigde dat u gezocht werd, maar u heeft zijn nummer niet (meer) (zie notities, p. 10, 19). Dat er geen enkele manier zou zijn om in contact te komen met deze vriend is niet aannemelijk. U verklaart ook niet geprobeerd te hebben aan zijn nummer te komen. Indien uw moeder werkelijk in de gevangenis zou zitten en indien u omwille van dezelfde feiten werkelijk vervolging zou vrezen, mag verwacht worden dat u wat meer ondernemend zou zijn om op de hoogte te geraken en te blijven van de situatie in Gambia. Dat u naliel na uw vertrek enig initiatief hiertoe te ondernemen, tast eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder hoorde u ook niets meer over M. T., de eerste vrouw van uw vader, en haar kinderen (zie notities, p. 13), nochtans de personen die u zouden vervolgen. Gevraagd hoe u weet dat u nu, na 8 jaar, nog gezocht wordt, kan u daar niet concreet op antwoorden en verklaart u het niet precies te weten maar dat u weet dat ze u nog zoeken. Ook uw zus vertelde u niet dat u nog gezocht wordt (zie notities, p.27). Ook hier bent u weinig ondernemend om iets van actuele informatie te verkrijgen.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten wijzigen dit niet. Immers, het document 'codice fiscale' uit Italië heeft geen betrekking op uw asielrelaas dat zich in Gambia situeert. Het verslag van de echografie van uw linkerpols stelt dat er een klinisch afwijkend aspect van het uiteinde van de ulna te zien is, maar uit dergelijk verslag blijkt niet wat de oorzaak hiervan is.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 7 maart 2022 werd de kopie van de notities u opgestuurd. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”*.

Verzoeker benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming dient te worden geoordeeld op individuele basis. Hij stelt dat rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie en dat de beoordeling van de geloofwaardigheid dient te geschieden, rekening houdend met alle individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Verzoeker verwijst naar artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet en het voordeel van de twijfel.

Hij gaat in op de vastgestelde tegenstrijdigheden door de commissaris-generaal, waarbij hij benadrukt dat hij ten tijde van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had te lijden onder mentale problemen en dat hij veel problemen aan zijn hoofd had. Verzoeker geeft aan dat hij zich bij de commissaris-generaal pas voor het eerst klaar voelde om zijn verhaal te vertellen. Hij stelt dat hij dit ook meteen bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven om rekening te houden met deze verschoningsgrond.

Verder gaat verzoeker in op de omstandigheden van het gehoor bij DVZ. Hij hekelt het gebrek aan een vertrouwenspersoon of advocaat. Tevens benadrukt hij dat de leiding van het interview volledig in handen ligt van de medewerker van DVZ en dat hem werd opgedragen om kort te zijn in zijn antwoorden. Hij hekelt het gebrek aan controle op de manier waarop het gesprek is verlopen en stelt in het licht hiervan de waarde van zijn handtekening op de handgeschreven vragenlijst in vraag. Verzoeker geeft aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de omstandigheden waarbinnen het verslag tot stand is gekomen.

Verzoeker gaat nog verder in op zijn vluchtrelaas. Hij benadrukt dat hij zijn land is moeten ontvluchten omdat hij wordt gezocht door de politie, nadat hij heeft geholpen om zijn vader te vergiftigen na een jarenlange situatie van intrafamiliaal geweld. Hij benadrukt zijn lage scholing, waardoor hij soms warrig is in zijn gedachtegang. Ook gaat hij in op zijn leefomstandigheden in Gambia, waardoor hij in het verleden nog steeds met zijn familie moest samenleven. Verzoeker verduidelijkt dat zijn moeder werd gearresteerd door drie agenten, door toedoen van zijn broer, doch dat dit niet inhoudt dat zijn broer ook effectief aanwezig was. In het licht hiervan verwijst hij naar artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – zoals gewijzigd door artikel 11 van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 – en stelt hij dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven hem te confronteren met de vermeende tegenstrijdigheid inzake de verklaring over de aanwezigheid van zijn broer.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, omdat er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij verwijst hiervoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Gambia, in combinatie met zijn situatie.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke

en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door de politiediensten, de eerste vrouw van zijn vader en diens kinderen, omdat hij ervan verdacht wordt te hebben geholpen bij de vergiftiging van zijn vader. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

4.1.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten overgemaakt: een document *“codice fiscale”* uit Italië en een verslag van een echografie van zijn linkerpols.

Wat betreft het Italiaans document, stelt de commissaris-generaal terecht dat dit geen betrekking heeft op verzoekers vluchtrelaas. Deze vaststelling wordt door verzoeker ook niet betwist.

Wat betreft het medisch verslag, wijst de Raad erop dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van littekens of verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dus niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen dan ook niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek. Medische attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook te worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van een verzoeker.

De Raad dient op te merken dat het medisch attest *in casu* slechts zeer summier is. Het attest doet geen enkele uitspraak over de timing of omstandigheden waarin verzoeker zijn letsel opliep, laat staan over de identiteit van de dader. In het attest wordt verder geen duidelijkheid gegeven over eventuele oorzaken van de medische vaststellingen en hun eventuele verzoekenbaarheid met het vluchtrelaas. Samenvattend, kan uit het medisch attest aldus enkel worden afgeleid dat verzoeker een klinisch afwijkend beeld van het uiteinde van de ulna heeft, doch kan niet worden afgeleid dat de opgelopen verwonding daadwerkelijk verband zou houden met verzoekers vluchtrelaas.

Gelet op deze elementen en het summiere karakter van het attest, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest *in casu* slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. In deze moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest alsnog voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat het klinisch afwijkend aspect van het uiteinde van de ulna een rechtstreeks verband houdt met verzoekers vluchtrelaas.

4.1.3. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.4. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal evenwel bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

4.1.5. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de Gambiaanse politiediensten of de vrouw van zijn vader, omdat:

- (a) er sprake is van significante verschillen tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ en het CGVS met betrekking tot fundamentele punten van het vluchtrelaas, zoals het tijdstip waarop de problemen met de familie begonnen, de vergiftiging van verzoekers vader en de arrestatie van zijn moeder;
- (b) er is sprake van significante verschillen tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ en het CGVS met betrekking tot de samenstelling van verzoekers gezinsleden, waarbij verzoeker volledig andere namen en leeftijden van zijn halfbroers en halfzussen heeft verschaft;
- (c) verzoeker "vergeet" gedurende het persoonlijk onderhoud dat zijn vader is overleden;
- (d) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen bij het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de vraag of verzoekers oudere broer al dan niet aanwezig was bij de arrestatie van zijn moeder;
- (e) het is ongeloofwaardig dat verzoeker, die op het ogenblik dat hij Gambia verliet reeds 27 jaar was en werkzaam was in de bouwsector, zodanig lang in de situatie van het intrafamiliaal geweld zou blijven;
- (f) verzoeker kan zo goed als geen informatie verstrekken over wat er na zijn vertrek uit Gambia is gebeurd, waarbij hij niet weet of zijn moeder nog leeft en/of in de gevangenis zit, hoewel hij enerzijds nog wel contact onderhoudt met zijn oudste zus en anderzijds een vriend heeft die bij de politie werkt. Het gebrek aan initiatief om op de hoogte te geraken van de situatie in zijn herkomstland, tast de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas aan;
- (g) verzoeker heeft niets meer gehoord van de eerste vrouw van zijn vader en diens kinderen, waarbij hij gevraagd naar de actualiteit van zijn problemen, enkel stelt dat hij niet precies weet hoe het zit, maar dat hij wel weet dat ze hem nog zoeken.

4.1.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.8. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de DVZ en het CGVS – met name enerzijds waar er sprake is van een afwijkend vluchtrelaas, waarbij de vergiftiging en arrestatie niet werden vermeld bij DVZ en anderzijds waar er sprake is van een volledig verschillende gezinssamenstelling – te verklaren. Verzoeker wijst hierbij op zijn mentale toestand ten tijde van het gehoor bij DVZ (i), op zijn beperkt opleidingsniveau (ii) en op de omstandigheden van het gehoor bij DVZ (iii). De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekers uiteenzetting niet weet te overtuigen.

4.1.9. Wat betreft de mentale toestand ten tijde van het gehoor bij DVZ (i), wijst de Raad op het volgende. Verzoeker werd meermaals de mogelijkheid geboden om de "*problemen aan zijn hoofd*" kenbaar te maken. Zo werd verzoeker naar aanleiding van de vragenlijst inzake procedure noden gevraagd of er omstandigheden zijn die een impact zouden kunnen hebben op het verloop van het verzoek om

internationale bescherming. Verzoeker heeft hier uitdrukkelijk “neen” op geantwoord (zie AD, “vragenlijst procedure noden”). Ook tijdens zijn gehoor bij DVZ heeft verzoeker op geen enkel moment aangegeven dat hij zich niet goed voelde. Verzoeker heeft op de vraag of hij nog iets wenste toe te voegen, enkel gesteld dat hij lijdt aan rugpijn en dat hij hiervoor medisch wordt opgevolgd (zie vragenlijst DVZ, vraag 8, p. 3). Ondanks de veelvuldige mogelijkheden om een mentale problematiek aan te kaarten, is verzoeker aldus in gebreke gebleven van deze mogelijkheden gebruik te maken. De commissaris-generaal stelde dan ook terecht vast dat *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Bovendien werd in de bestreden beslissing op pertinente wijze vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn vluchtrelaas – met name de vergiftiging van zijn vader en arrestatie van zijn moeder – weer te geven, doch wel om een geheel andersluidend verhaal weer te geven. Waar er nog kan worden aangenomen dat de mentale druk van een verzoek om internationale bescherming ertoe zou kunnen leiden dat een verzoeker moeilijkheden heeft om bepaalde details weer te geven, kan niet worden ingezien waarom dit ertoe zou leiden dat verzoeker een geheel ander vluchtrelaas weergeeft. Verzoeker kan er niet aan voorbij dat zijn vluchtrelaas, zoals hij dat heeft weergegeven bij DVZ, fundamenteel verschilt van het vluchtrelaas, zoals hij dat heeft weergegeven bij het CGVS. Ook kan niet worden ingezien waarom verzoeker volledig andere namen van zijn halfbroers en halfzussen zou opgeven, enerzijds bij de vragenlijst DVZ en anderzijds bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker kan thans in zijn verzoekschrift ook niet voorhouden als zou het verslag van het interview bij DVZ slechts “*lacunes*” bevatten. Het gaat om meer dan loutere onvolledigheden. Zoals de commissaris-generaal vaststelde, gaat het om een fundamenteel gewijzigd verhaal, evenals om fundamentele verschillen in de gezinssamenstelling. De Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij CGVS heeft aangegeven dat hij “*maar enkele dingen [heeft] gezegd omdat ik toen te veel aan mijn hoofd had*”, zou impliceren dat hij te goeder trouw heeft meegewerkt en dat dit een verschoning zou dienen te vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het is niet omdat verzoeker – na de mogelijkheid te hebben gehad om te reflecteren over de eerder afgelegde verklaringen – zowel bij de aanvang als op het einde van zijn persoonlijk onderhoud eenzelfde verschoningsgrond inroept, dat de commissaris-generaal deze zonder meer moet aanvaarden.

In de thans voorliggende omstandigheden kan verzoeker zich er niet toe beperken om in zijn verzoekschrift op vage wijze te poneren dat hij problemen aan zijn hoofd had en kampte met mentale problemen, om de gedane beoordeling aan het wankelen. Verzoeker brengt ook geen enkel medisch attest bij, ter ondersteuning van zijn bewering dat hij aan zodanige mentale problemen leed dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. In licht hiervan, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de inconsistenties in zijn verklaringen kunnen worden verschoond door de mentale toestand waarin hij verkeerde.

4.1.10. Wat betreft de beperkte scholing (ii), wijst de Raad erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins betrekking hebben op complexe vragen, waarvan kan worden verwacht dat een bijzondere scholing vereist is. De Raad ziet niet in hoe het opleidingsniveau van verzoeker zou verklaren waarom hij bij DVZ verklaart dat hij diende te vluchten omdat hij tussenkwam in een fysieke aanvaring tussen zijn moeder en halfbroer, terwijl hij bij het CGVS verklaart dat hij diende te vluchten omdat hij ervan wordt verdacht zijn moeder te hebben geholpen bij de vergiftiging van zijn vader. Dit betreft de kern van zijn vluchtrelaas, waarbij ook van een lager geschoolde verzoeker kan worden verwacht dat hij dit coherent kan weergeven. Het gaat hierbij ook niet om een louter “*warrig zijn in [de] gedachtegang*”, doch wel om het afleggen van inconsistente verklaringen omtrent de kern van het vluchtrelaas.

4.1.11. Wat betreft de omstandigheden van het gehoor bij DVZ (iii), kan de Raad enkel vaststellen dat het gehoorverslag op DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven. Dit biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij

hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens.

Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en hij de taal niet spreekt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoeker heeft bovendien aangegeven dat hij wenste te worden gehoord in het Engels, wat ook is gebeurd. Hij heeft hierbij geen gewag gemaakt van enige taalproblemen of problemen inzake het door de behandelende ambtenaar gehanteerde Engels. Uit de vragenlijst blijkt ook dat het verslag in het Engels aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 3). Verzoeker kan de waarde van deze handtekening niet zomaar als relatief beschouwen.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen. De Raad wijst erop dat het feit dat hij kort op de vragen diende te antwoorden, niets afdoet aan de verwachting dat verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt en dat hij minstens de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas – met name de vergiftiging van zijn vader en de arrestatie van zijn moeder – weergeeft. De in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ en van het CGVS hebben ook geen betrekking op loutere details, doch betreffen essentiële elementen die deel uitmaken van de kern van verzoekers vrees. Bovendien werd verzoeker bij DVZ expliciet gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij negatief antwoordde (CGVS vragenlijst, vraag 3.8). Verzoeker had derhalve wel degelijk de mogelijkheid dergelijke voorname elementen alsnog, zij het kort, te vermelden, wat hij evenwel naliet te doen.

4.1.12. In de bovenvermelde omstandigheden, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat *“de vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas”*.

4.1.13. Verzoeker kan ook de omstandigheden van het intrafamiliaal geweld niet inroepen als verschoningsgrond voor zijn gebrek aan initiatief om meer van zijn familie te weten te komen na zijn vertrek uit Gambia. Gelet op de vaststelling enerzijds dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat het lot van zijn moeder verzoeker niet onberoerd laat en anderzijds dat de eerste vrouw van zijn vader en diens kinderen de mede-actoren van de gevreesde vervolging uitmaken, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de situatie in zijn herkomstland de geloofwaardigheid van het relaas ernstig aantast. Verzoeker betwist ook niet dat zijn zus nog in Gambia verblijft – hoewel verzoeker ter terechtzitting stelt dat zij thans ook is gevlucht – en dat hij bevriend is met een politieagent. Verzoeker had derhalve wel degelijk de mogelijkheid om te informeren naar enerzijds het lot van zijn moeder en anderzijds de ontwikkelingen met betrekking tot zijn eigen problemen, minstens maakt hij niet aannemelijk dat dit niet zo zou zijn.

4.1.14. Wat betreft de omstandigheden van de arrestatie van verzoekers moeder, stelt verzoeker thans dat er drie agenten aanwezig waren, door toedoen van zijn halfbroer, doch dat laatstgenoemde niet aanwezig was. Verzoeker kan er evenwel niet aan voorbijgaan dat hij tijdens zijn persoonlijk gehoor wel degelijk enerzijds verklaarde dat *“ze zijn met de politie gekomen. Mijn oudere broer kwam met zijn agenten [...]”* en anderzijds verklaarde dat er slechts drie agenten aanwezig waren, die hij niet kende (zie NPO, p. 21 vs. p. 25). Dit betreffen wel degelijk tegenstrijdige verklaringen en verzoeker kan deze verklaringen thans niet trachten te versmelten in één allesomvattende verklaring, zonder hiervoor een objectieve verschoning te verschaffen. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft de *protection officer* bovendien wel degelijk bijkomend vragen geformuleerd, nadat verzoeker had aangegeven dat er slechts drie agenten aanwezig waren. Zo heeft de *protection officer* nogmaals uitdrukkelijk gevraagd *“drie personen kwamen je moeder arresteren?”* en *“je kent geen van die drie?”* en *“Het waren alleen die drie*

agenten die je moeder kwamen arresteren, niemand anders?" (zie NPO, p. 25). Verzoeker had derhalve voldoende mogelijkheden om de zaken uit te klaren en te verduidelijken.

4.1.15. De Raad wijst er ook nog op dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij vreest terug te keren naar Gambia *"omdat hij zijn moeder heeft geholpen om zijn vader te vergiften na een situatie van langdurig intrafamiliaal geweld"*. Aldus geeft hij aan dat zijn moeder daadwerkelijk zijn vader heeft vergiftigd en dat hij hierbij geholpen heeft. Dit staat in tegenspraak met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij zijn persoonlijk onderhoud, waarin hij heeft verklaard dat de eerste vrouw van zijn vader en diens kinderen hem en zijn moeder ervan beschuldigden dat zij verzoekers vader hebben vergiftigd, doch dat verzoeker weet dat zijn moeder dat niet gedaan heeft en dat hij zelf niet echt weet waaraan zijn vader is gestorven (zie NPO, p. 8 en p. 19,21, 22 en 25).

4.1.16. Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat *"Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. X).

4.1.17. Uit wat voorafgaand, is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met de politiediensten en de eerste vrouw van zijn overleden vader. De Raad heeft het geheel aan documenten – waaronder het medisch attest dat reeds werd besproken – en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden. In het licht van dit alles, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Gambia kan blijken. Waar verzoeker aldus nog ingaat op het motief dat het ongeloofwaardig is dat hij als volwassen man zodanig lang in een situatie van intra-familiaal geweld bleef, beschouwt de Raad dit als een overtoollig motief. Er dringt zich derhalve geen verzoeker onderzoek naar dit middelonderdeel op.

4.1.18. Het voorgaande volstaat om vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek worden gevisieerd.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Gambia een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. Het louter poneren dat dit wel zo is, volstaat niet. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, §2, c) in aanmerking worden genomen.

4.2.2 Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou- lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de door verzoeker gekozen Engelse taal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES